

[Sigsgaard.]

tager? Og hvis det ikke er sådan, at der tages mest hensyn til mindretallets interesser, hvorfor stemmer man så VSs forslag om at forhøje formueskatten med 400 mill. kr. ned? Hvorfor er partierne så enige om, at de store formuer og aktieselskaberne skal beskyttes, mens arbejdere og tjenestemænd og funktionærer, befolkningens store flertal, godt må flås? Endnu en gang: hvorfor er det ikke flertallets økonomiske interesser, der varetages i folketinget — eller med andre ord: hvorfor fungerer demokratiet ikke?

Det kunne måske være, fordi den egentlige økonomiske magt ligger på få hænder; kun nogle tusinde har virkelig store formuer, kun nogle håndfulde dirigerer vores største virksomheder — den allerstørste og mange andre ejes af udlandet. Tænk på, hvad der sker, hvis Dansk Esso truer med at flytte til udlandet. Det gør Dansk Esso nok ikke, for dette kæmpefirma har fået sine ønsker opfyldt. Det har ikke betalt skat i flere år, fordi det slet intet skattemæssigt overskud har haft; alle ved, at overskuddet simpelt hen er manipuleret over til Esso-selskaber i andre lande. Men Dansk Esso har måske truet — eller er det helt unødvendigt for Esso, for A. P. Møller, for andre at true? Får de blot som en systemets naturlov deres vilje? Dansk Esso-historien viser, hvor den økonomiske magt i Danmark ligger.

B & W-postyret for et par år siden viste, hvordan de store firmaer, de stærke mænd på erhvervslivets nøgleposter, kan sno staten om en lillefinger. Truslen fra B & W lød: får vi ikke økonomisk støtte fra staten, så smider vi arbejderne på gaden; så fik B & W økonomisk støtte og de andre værfter lige så. Pludselig var krisen forbi, pludselig gik værftet strålende, og nu er B & Ws store problem, hvordan man skal få arbejdere nok.

Vi ser altså det ene eksempel efter det andet på, at de stærke mænd og deres rige selskaber gør, som de vil. De er så stærke, at de kan true landet med krise, hvis de ikke får deres ønsker igennem, og så får de deres ønsker igennem. Der bliver stadig færre stærke mænd og rige selskaber, men til gengæld bliver de stærkere og rigere for hver dag, og flere og flere af dem bliver udenlandske, tyske, amerikanske. For hver dag

bliver deres indflydelse på statens politik større, og for hver dag bliver flertallets indflydelse dermed mindre. På den måde bliver demokratiet stadig mere udhulet.

Nu skal en saltvandsindsprøjtning prøves med forslaget om 18 års valgret, og selvfølgelig skal de 18—21-årige have valgret. Det ville være lidt af en skandale, hvis vi, der har denne ret, brugte den til at forhindre andre lige så samfundsmæssigt forpligtede i at få den. Men vi skal ikke prøve at bilde os ind, at dermed får de 18—21-årige en vældig indflydelse. Stemmesedlen til et folketingsvalg er nu engang ikke nær så magtfuld som stemmesedlen til et aktieselskabs generalforsamling. Derfor skal 18 års valgretten selvfølgelig gennemføres alligevel, men vigtigere er andre demokratiske reformer, der giver folk reel indflydelse på forholdene omkring dem, i boligelskaber, kommuner, på arbejdspladser, i staten. Sigtet må være at berøve de stærke mænd og de rige selskaber deres magtmonopol.

For ganske nylig under overenskomst-situationen oplevede vi et eksempel på, hvor rystende svagt lønarbejderne står også uden for folketinget. De fleste uden for LO-ledelsen indså, at resultatet af overenskomstforhandlingerne var meget dårligt for arbejderne. Nu er LO-ledelsen langt om længe offentligt nået til den samme erkendelse. LO-formanden udtalte til Kristeligt Dagblad den 4. juni, at regeringen laver numre med ham. Han sagde:

„Vi kan simpelt hen forudse, at med de nye skatter, med de kommende takstforhøjelser og prisstigninger på så at sige alle områder vil arbejderne meget snart være økonomisk ringere stillet, end de var før overenskomstfornyelsen i foråret.“

Se, det er jo helt nye toner. Da mæglingforslaget forelå, påstod LO-formanden, at det var det bedste i mands minde. Nu kan man hævde, at LO ikke havde nogen anelse om, at der forestod en økonomisk stramning, men det er ikke sandsynligt. For allerede dengang stod det efter det økonomiske råds rapport klart, at der netop forestod en stramning; LO-lederne havde også møder med regeringen, og jeg kan da ikke tænke mig, at regeringen ved den lejlighed har lovet, at der ikke ville ske nogen stramning, vel snarere tværtimod.

Hvad mæglingforslagets indhold angår,